

Sygn. akt III Cz 265/16

POSTANOWIENIE

Dnia 30 marca 2016 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w następującym składzie:

Przewodniczący-Sędzia: SO Gabriela Sobczyk

Sędziowie: SO Barbara Braziewicz (spr.)

SR (del.) Roman Troll

po rozpoznaniu w dniu 30 marca 2016 r. w Gliwicach na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa T. S.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w S.

o zapłatę

na skutek zażalenia powoda

na postanowienie Sądu Rejonowego w Wodzisławiu Śląskim

z dnia 25 listopada 2015 r., sygn. akt I C 2138/15

postanawia:

oddalić zażalenie.

SSR (del.) Roman Troll SSO Gabriela Sobczyk SSO Barbara Braziewicz

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem z 25 listopada 2015r. Sąd Rejonowy w Wodzisławiu Śląskim stwierdził swą niewłaściwość funkcjonalną i przekazał sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Rybniku – Wydziałowi Gospodarczemu. W ocenie Sądu pierwszej instancji z uwagi na dokonanie cesji wierzytelności sprawa ma obecnie charakter gospodarczy, w rozumieniu ustawy z dnia 24 maja 1989r. o rozpoznawaniu przez sądy spraw gospodarczych (Dz. U. z 1989r., nr 33, poz. 175 z późn. zm., dalej jako ustawa o rozpoznawaniu spraw gospodarczych). Jak podkreślił Sąd Rejonowy, w definicji sprawy gospodarczej występują trzy elementy: podmiotowy, przedmiotowy i funkcjonalny, a w jego ocenie, w niniejszej sprawie wszystkie te elementy zostały spełnione: obie strony są przedsiębiorcami, sprawa wynika ze stosunku cywilnego i mieści się w zakresie działalności gospodarczej prowadzonej przez strony. Zatem Sąd Rejonowy za podstawę rozstrzygnięcia przyjął art. 200 § 1 k.p.c. w zw. z art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych. .

Zażalenie na to postanowienie wniósł powód zaskarżając je w całości. Postanowieniu zarzucił naruszenie art. 2 ust. 1 ustawy o rozpoznawaniu spraw gospodarczych poprzez błędne uznanie, że przedmiot sporu jest związany z zakresem działalności gospodarczej pozwanego, a tym samym sprawa posiada charakter sprawy gospodarczej. W oparciu o powyższy zarzut wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia. W uzasadnieniu podnosił, powołując się w tym zakresie na powołane orzecznictwo Sądu Najwyższego, że momentem decydującym o istnieniu związku roszczenia z działalnością gospodarczą jest moment powstania roszczenia, a późniejsze zmiany w tym zakresie, nie

powodują przekształcenia takiego związku. Stwierdzając zatem, że poszkodowany w dacie powstania szkody nie był przedsiębiorcą, uznał, iż nie istnieją przesłanki do zakwalifikowania sprawy jako sprawy gospodarczej.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie powoda nie zasługuje na uwzględnienie, a rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego należy uznać za trafne.

Zgodnie z art. 2 ust. 1 ustawy z 24 maja 1989 roku o rozpoznawaniu przez sądy spraw gospodarczych (tj. Dz. U. z 2015 roku, poz. 127 ze zm.) sprawami gospodarczymi są sprawy ze stosunków cywilnych między przedsiębiorcami w zakresie prowadzonej przez nich działalności gospodarczej.

Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 16 listopada 2012 roku, III CZP 69/12 (LEX 1284757), dokonując analizy zakresu pojęcia „sprawy gospodarczej” oraz orzecznictwa Sądu Najwyższego poświęconego temu zagadnieniu, a także wskazując na rozbieżności w orzecznictwie w określaniu zakresu tego pojęcia uznał, że dominujący nurt wykładni elementu funkcjonalnego definicji sprawy gospodarczej opowiada się za szeroką jego interpretacją. Podkreślił przy tym, że za stwierdzeniem zaistnienia elementu funkcjonalnego przemawia to, że powód prowadzi działalność gospodarczą w zakresie naprawy powypadkowej samochodów, w ramach której oferuje swoim klientom kompleksową usługę polegającą na naprawie uszkodzonego pojazdu jak również najmu pojazdu zastępczego, a dokonując rozliczeń, w ramach prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej, powód oferuje klientom rozliczenie bezgotówkowe polegające na tym, że mogą oni zawrzeć umowę przelewu wierzytelności przysługujących im jako poszkodowanym, względem zakładu ubezpieczeń, dokonując w ten sposób zapłaty za usługę oferowaną przez powoda.

Pogląd ten potwierdził Sąd Najwyższy w uzasadnieniu postanowienia z dnia 22 kwietnia 2015 roku, sygn. akt III CZP 12/15 (LEX 1711614), gdzie tenże Sąd jako istotną uznał konieczność oceny czy sprawa dotyczy zachowań przedsiębiorcy stanowiących przejaw wykonywania działalności gospodarczej i obejmuje czynności związane z uczestnictwem w obrocie gospodarczym, wytwarzaniem dóbr materialnych lub świadczeniem usług nakierowanych na osiągnięcie zysku, które pozostają w normalnym, funkcjonalnym, bezpośrednim lub pośrednim związku z powstaniem roszczenia stanowiącego przedmiot sporu i nie muszą być związane z stosunkami kontraktowymi przedsiębiorcy. Sprawa ma charakter gospodarczy nie tylko wtedy, gdy stosunek cywilnoprawny, z którego spór wynika mieści się w obrębie tej działalności, ale także wtedy, gdy sprawa będąca przedmiotem rozpoznawania przez sąd wynika z prowadzenia tej działalności.

Dochodzone w niniejszej sprawie roszczenie dotyczy działań powoda stanowiących przejaw wykonywania przez niego działalności gospodarczej i pozostających z nim w związku, co potwierdza dołączona do akt umowa cesji (k. 7).

Wobec zatem prawidłowego stwierdzenia wszystkich elementów sprawy gospodarczej, również podmiotowego i przedmiotowego, które w zażaleniu co do zasady nie były kwestionowane, Sąd Rejonowy prawidłowo uznał, że rozpoznanie niniejszej sprawy, należy do właściwości Sądu Rejonowego w Rybniku – Wydziału Gospodarczego.

Z tych względów oddalono zażalenie powoda na skutek nie stwierdzenia wad zaskarżonego postanowienia, zarzucanych przez skarżącego, jak i podlegających uwzględnieniu z urzędu.

Reasumując, z podanych powyżej względów, zażalenie powoda jako bezzasadne oddalono, w oparciu o przepis art. 385 k.p.c. w związku z art. 397 § 2 k.p.c.

SSR del. Romana Troll SSO Gabriela Sobczyk SSO Barbara Braziewicz